

FORMANDSBERETNING 2018

Gud sendte et sendebud med ordene: *"Frygt ikke. Se jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren"* (Luk 2,10). Ordene er så store, så fantastiske og har så stor en styrke. De griber om hjertet, de skaber glæde, for der er en frelser – der er en forløser – der er en Herre. Vi er sendebud til denne verden med dette storslåede budskab, som forkynder en stor glæde. Jesus siger: *"Luk jeres øjne op, se ud over markerne, de er hvide til høst"* (Joh 4,36) – det sagde han til et mindretal, der skulle blive lide og blive forfulgt for deres tros skyld. Jesus fortsætter: *"Den, der høster, får allerede nu sin løn og samler afgrøde til evigt liv, så at den, der sår og den, der høster, kan glæde sig sammen"* (Joh 4,36). Jesus lover os, at som sendebud for ham kommer vi til at glæde os sammen over tjenesten, den fælles indsats, men primært over høsten, afgrøden, der førte *"til evigt liv"*. Han er også realistisk og taler om, at vi ikke selv nødvendigvis kommer til at se frugten af vores arbejde: *"Jeg har sendt jer ud for at høste det, I ikke har slidt med; andre har slidt, og I nyder godt af deres slid"* (Joh 4,38). Hvor er denne realisme befriende, for det betyder, at vi må glæde os over, at andre høster af vores slid, og vi må glæde os, når vi høster af andres slid – vi skal lære at være taknemmelige over hinanden.

- **150-ÅRS JUBILÆUM:**

Det var fantastisk i foråret at kunne fejre vores 150-års jubilæum i Middelfart og alt andet, som blev lavet i den forbindelse, herunder et meget fint jubilæumsmagasin. Jeg vil gerne udtrykke en stor taknemmelighed til alle jer, som gjorde en slidsom indsats, som vi andre kunne høste frugten af. Tusind tak til alle, som har medvirket til, at dette jubilæum blev muligt.

Jeg vil også benytte anledningen til at rette en stor tak, både til jer, som igennem mange år har været med til opbygge, bevare og udbygge det LM, som vi har i 2018, men også til jer, som i det daglige gør en stor indsats både i Danmark og rundt om i verden til evangeliets fremme – til vores næstes bedste og til Guds ære. Lad os fortsætte sliddet, så andre også må kunne høste og samle *"afgrøde til evigt liv"*, indtil Jesus kommer igen.

- **BED2018DK:**

Fra årsskiftet blev der sat fokus på bøn, og der blev planlagt en bede-uge med 3 primære bede emner: 1) **Forny et Jesusglæde;** 2) **Nye fællesskaber nye steder i Danmark;** & 3) **Nye missionærer til international mission.** Jesus sagde på et tidspunkt udfordrende:

"Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan blive fuldkommen" (Joh 16.24). Livet igennem som kristen kan vi igen og igen glemme at bede. Vi taler måske med hinanden, lægger planer sammen, men glemmer igen og igen at tale med Gud. Vi må igen og igen besinde os, opmuntre hinanden til bøn og være forbilleder for hinanden. Vi kan ikke undvære Gud, hans ord, hans frelse og hans hjælp, så derfor beder vi.

- **Jesusglæde:** Det starter med behovet for fornyet Jesusglæde. Til tjenerne i lignelsen med de betroede talenter blev det sagt: *"Gå ind til din herres glæde"* (Matt 25,21). Der blev ikke sagt, gå glad ind til din herre, nej, jeg må få lov til at gå ind til min herres glæde og se hans glæde. I lignelserne om det mistede får, den tabte mønt og den fortabte søn ser vi Herrens glæde – glæden over en synder, der omvender sig (Luk 15). Vi har en Herre, der *"vil mætte mig med glæde for dit ansigt"* (ApG 2,28). Som Guds børn står vi i nåden i Kristus Jesus, og derfor lyder

det under alle forhold: *"Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: glæd jer"* (Fil 4,4). Du må bede: *"Lad mig atter frydes over din frelse, styrk mig med en villig ånd"* (Sl 51,14), og ud af glæden vokser en villig ånd, der vil tjene Gud og næsten – sprede evangeliet og drive mission. Jesus siger, at vi skal bede, og så får vi, *"så jeres glæde kan blive fuldkommen"*. Lad denne bøn forankre sig i 2018 og blive en vedvarende bøn ind i fremtiden.

- **Nye fællesskaber nye steder i Danmark:** Det var naturligt for dem, der var før os, at evangeliet også skulle ud, og der skulle skabes nye steder, hvor mennesker kunne samles om Jesus, også i Danmark. Det glæder mig usigeligt, at vi nu prøver at samle den stafet op igen og med større iver prøver at give den videre. Det starter naturligvis med bøn, hvor vi sammen bærer det frem for Gud, for derved spredes kaldet, øges ejerskab og fokus bredt i baglandet. En arbejdsgruppe har udarbejdet en række konkrete forslag og idéer, som jeg håber, kan blive til inspiration. Det primære er ikke, at nogle bestemte modeller og løsninger bliver resultatet, men det væsentligste er, at det ender med nye fællesskaber nye steder i Danmark – at nogle ser en målgruppe og gør noget for at få dem samlet om Jesus – at den store glæde skal blive *"for hele folket"*, som englen forkyndte (voksne, unge, børn, familier, seniorer, nydanskere, tyrkere, grønlændere, tamiler, singler, fraskilte, enker, homoseksuelle, misbrugere, forbrydere, sjællændere, nordjyder, lollændere, øboere, udkantsdanskere, alle storbyer, osv.). Målet er, at fokus på dette bedeemne i 2018 også må blive en begyndelse på et fremtidigt bønnefokus på behovet for nye fællesskaber nye steder i Danmark.
- **Nye missionærer til international mission:** I alle årene, jeg har siddet i Landsstyrelsen, har det egentlig ikke været manglende penge, der har sat grænserne, men det at få nok missionærer til de muligheder, som vi så, og det kald, vi mødte. Samtidig er det sket et generelt skifte, så vi ikke længere har livtidsmissionærer, men mange, som i en årrække er ude for så at vende hjem og får et langt arbejdsliv også i Danmark. Det kræver langt flere missionærer for at opretholde den samme arbejdsindsats. Vi glæder os over, at tidligere volontører vender tilbage som missionærer, og vi glæder os over, at tidligere missionærer igen melder sig til en ny periode. Vi er overbevist om, at hvis det skal lykkes for LM at fortsætte – og gerne udbygge sin internationale indsats – har vi brug for at styrke baglandets medleven og forbøn. Jeg håber, at mange vil bruge denne anledning, hvor LS sætter fornyet fokus på bøn, til at fokusere på, hvordan den lokale forbøn om nye missionærer kan styrkes ind i det lokale arbejde og det personlige liv.

Når jeg så ellers prøver at samle tankerne om vores kald og virke i LM, vil jeg gerne fastholde fokus på de sædvanlige 2 primære indsatsområder:

1) **FORKYNDELSE.**

- a) **KØNSIDENTITET.** På sidste års landsprædikantmøde var der fokus på *"Krop, køn og seksualitet i kristent perspektiv"*, og på Lærerådsmødet i år havde vi fokus på samme tema. Der sker i disse år en markant forandring i udviklingen i synet på køn i samfundet, hvor en ny tankegang får stadig større fodfæste bredt i befolkningen og ikke mindst politisk.

Det påstås i stadig større grad, at køn er en social konstruktion, at individet selv skal kunne bestemme sit eget køn, uanset hvilket køn mennesket er født som, og at der skal være plads til at definere nye typer af køn end mand og kvinde. Der synes allerede at være tråde, der går langt ind i undervisningen af børn og unge, som stiller krav om, at der skal undervises i denne

tænkning, og støttemidler bliver bundet op på, at der ikke bare skal undervises om det, men at frugten skal være denne tænkning – det kan få fatale konsekvenser for vores skolearbejde.

Mere end nogen sinde før er der brug for at fremholde det gode i, at Gud har skabt mennesket som mand og kvinde, og det gode i, at det er en gave, at min identitet er mig givet forud og uafhængigt af mig. Det er Guds gode gave, at individet ikke skal overbelastes i det stressende forsøg på at definere sig selv. Det er Guds gode gave at være skabt både som mand og kvinde – denne mangfoldighed gør kønnene afhængige af hinanden, hvor det modsatte køn beriger det andet køn. Grundlæggende har børn brug for en far og en mor, og hvor død eller andet adskiller dem fra en forælder, at der er en fader- og/eller moderfigur i deres liv.

Grundlæggende er mit køn defineret i mit dna, og selvom min krop laves om fra en mand til en kvinde, så er jeg i mit dna stadig en mand. Det er ikke fysisk muligt for nogen læge at genskabe en kvinde ud af en mand, og det modsatte, som er fuldt ud funktionsdygtig både fysisk og følelsesmæssigt – lige så lidt, som det er muligt for lesbiske og bøsser at få børn uden hjælp fra det modsatte køn. Helt forplantningen siden skabelsen og også i fremtiden vil være afhængig af en mand og en kvinde – selv dyreriget er alene bæredygtigt pga. det. Uanset hvilken hjælp fagfolk yder, så mennesket både fysisk og psykisk skifter køn, vil man aldrig slippe af med sit oprindelige køn. Selv ind i homoseksuelle parforhold tales om, at der bliver en rollefordeling, hvor den ene er mere mand og den anden mere kvinde. Derfor virker det helt absurd, at der nu arbejdes på, at mennesket skal være uden kønsidentitet og selv skal definere den. Talrige udsendelser igennem de senere år på tv viser, hvordan mennesket længes efter at kende sit biologiske ophav, hvor adoption og donorer var baggrunden for at de blev til, ja, slægtsforskning er en hobby, som er vokset eksplosivt inden for de seneste 50 år, fordi min identitet også er knyttet til mit biologiske ophav og min familie.

Statistisk set er det meget få, der kæmper med sin egen kønsidentitet og selv ønsker at være noget andet end en mand eller en kvinde. På sexlinjer (herunder AdamogEva.dk) fylder det næsten forsvindende lidt. Det er besynderligt, at for at hjælpe de 2 %, der tumler med deres kønsidentitet, skal de øvrige 98 % have opløst deres kønsidentitet og påføres nogle overvejelser, som de ikke har behov for og har bedst ved at være foruden.

Åndsfriheden er kommet meget under pres, og især på dette område bliver vi beskyldt for at være middelalderlige, forstokkede og ukærlige, når vi vil bevare det syn, at vi er skabt som mand og kvinde, og vil kæmpe for at opdrage vore børn i den glæde og velsignelse, der er i at være det køn, man er født som. Det påstås, at vi udviser foragt over for dem, der kæmper med deres kønsidentitet, som ønsker at skifte køn eller ønsker at leve sammen med sit eget køn, når vi siger, at vi ikke er enige, eller siger, at det er forkert. Det er ikke længere tilladt at modsige og have en anden mening eller at øve indflydelse på andre med en mening, der er anderledes end dem. Det er ikke ukærligt, når en far tager en kniv fra sin lille søn, fordi han kommer til skade med den, eller en mor, hvis hun siger nej til, at datteren må cykle uden hjelm. Vi siger jo fra, fordi vi er overbevist om, at udviklingen er nedbrydende – ikke bare i forhold til noget historisk, men fordi vi oprigtigt tror, at de, der vælger de nye veje, ikke bliver lykkelige, men får ødelagt deres liv. Det er af kærlighed, vi siger nej, ikke for vores egen skyld.

Guds vilje er god. Gud elsker mangfoldighed, derfor har han skabt os som mand og kvinde. Gud elsker alle, både syndere og dem, der er forvirrede over hans vilje og bøvler med den. Han favner alle og vil alle. Guds løsning er bare ikke, at de dele af hans vilje, som gør os forvirrede,

og giver os bøvler, dem fjerner han så bare, når det nu er forvirrende og giver så meget bøvler. Han fastholder dem naturligvis, fordi det er godt, også selvom vi ikke kan se glæden og velsignelsen i dem. Han elsker os alligevel. Han forløser os og skænker os evig sjælefred ved at tilgive os.

Vi har meget at lære, ikke mindst i at stille os solidarisk med dem, der er forvirrede og bøvler med det – først og fremmest ved at vise, at vi også bøvler med Guds vilje, og at vi derfor er i samme båd. Vi siger nej til vielse af homoseksuelle, ikke bare fordi det er forkert, men også fordi vi tror på, at vi i sidste ende svigter de homoseksuelle ved at sige ja. Det samme gælder dem, der bøvler med deres kønsidentitet – vi tror på, at den valgte vej frem er nedbrydende for dem, og at de aldrig får den fred og forløsning, som de længes efter. Derfor vil vi gerne hjælpe dem, men også bare være der, hvor ingen nemme løsninger er, og hvor det ikke bliver "løst", men er en anfægtelse og kamp resten af livet. Vi vil stadig være der, når de vælger en anden vej end den, vi synes var den rigtige. Vi holder ikke op med at elske dem.

Der er ingen tvivl om, at der er brug for fagpersoner, der kan sige noget om disse ting, både for at hjælpe dem, der bøvler med det, og for at give en større forståelse hos os, der ikke bøvler med det, men så bøvler med noget andet. Jeg tror ikke, at kampen fremadrettet primært skal ske igennem debatter, kronikker, i forhold til politikere og mellem "kloge hoveder". Vi skaber ikke forandring "fra oven", fordi vi på det niveau ikke kommer i berøring med dem, der bøvler med det. Jeg tror på, at vi skal have mobiliseret næstekærligheden på græsrodsplan, så der bliver masser af kristne, der skaber undren over deres måde at være der for dem, der kæmper med deres kønsidentitet, og naturligvis ved at opdrage deres egne børn og hinanden til at frimodigt at være det, de er født som, og kan se glæden i det. Vi skal hjælpe lærere og forældre, som bliver forvirrede og modløse over de nedbrydende krav, de møder i forhold til dem, de har ansvar for. Vi skal blive bedre til at praktisere bibeltroskab med kærligheden som fortegn.

Vi skal vogte os for, at de kommer til at opleve os som hovedrystende og som nogen, der ikke vil være sammen med dem. Kirketugt har ikke som mål at føre mennesker væk fra Jesus, men at føre mennesker til Jesus og hans kærlighed. Vi skal lære at være sammen med dem, der bøvler med det her, og give dem oplevelsen af, at vi er glade for at være sammen med dem, og vi skal lære at inkludere dem i familien og menighedens fællesskab. Vi kan sagtens elske syndere og være sammen med dem. Det kunne Jesus, så kan vi også, først og fremmest fordi vi selv også er syndere og bøvler med Guds vilje.

- b) STYRKELSE AF NÅDEGAVERNE SOM EVANGELIST OG PROFET:** Der er skrevet mange vejledninger og artikler om tjenstedeling og om nådegaven til at være hyrde, men midt i dette har vi ikke formået at udfolde og styrke nådegaverne som evangelist og profet. Vi har fejlagtigt kun forsøgt at skabe en ny platform og rammer, hvor primært kvinder skulle få større frimodighed og støtte til at bruge deres nådegaver. Vi må også erkende, at vi gennem vores undervisning om tjenstedeling har skabt en frygt for at gøre noget forkert, så nogle ikke får brugt deres nådegave; og på den anden side skabt en frygt i den måde, vi har forsøgt at forandre, som opfattes, som om vi vil ændre teologien. Sagens kerne er, at vi historisk set hver gang starter i det teologiske hjørne, og der bliver vi så. Nu springer vi det over, fordi det er på plads, og taler om, hvordan vi styrker praksis.

Sagens kerne er, at der i lige så høj grad er brug for en ramme, hvor både mænd og kvinder udfolder nådegaven som evangelist og profet også ind i menigheden. Sandheden er, at vi

mangler disse rammer ikke bare for kvinder, men også for mænd, der ikke har kald til at blive prædikanter. Vi trænger til at fremme glæden over at dele erfaringer fra hverdagsliv med Gud og de opdagelser, man gør under bibellæsning og bøn. Der skal findes nye rammer i menigheden, som giver pladsen og styrker frimodigheden til at stå frem. Selvfølgelig sker det allerede i bibelkredsen, under frit vidnesbyrd og andagter, men hvorfor kun begrænse det til det? Hvorfor er det ofte kun prædikanten, der skal have ordet? Vi skal bevare hyrdens synlighed og røst, men det er Guds ord, der er centrum, ikke prædikanten. Vi skal have sat den mangfoldighed af erfaret trosliv og bibellæsning, der er i menigheden, fri, og udfolde den.

Jo flere, mænd og kvinder, der får og gives frimodighed til at stå frem i menighedens forsamling, jo flere får hjælp til liv og i anfægtelser, og jo flere, der bliver øvede i at stå frem blandt brødre og søstre, jo flere får frimodighed til at stå frem med det glædelige budskab over for ikke kristne, og være evangelist uden for menigheden.

LS har nedsat et arbejdsudvalg, bestående af hyrder, lærere, profeter, evangelister, personer med stor erfaring i det lokale arbejde, mænd (50 %) og kvinder (50 %), som ikke skal arbejde med teologien, for den er på plads, men med vores praksis - hvad der skal til for at give mænd og kvinder, der ikke er prædikanter, frimodighed og plads til at udfolde deres nådegave og gå med det, Gud har lagt dem på hjerte. Vi har ikke råd til at miste den velsignelse og mangfoldighed i menighedens fællesskab, som Gud har givet ved at uddele disse nådegaver. Punktet vil være det ene hovedpunkt på Rådsmødet 2019.

- c) **NYE PRÆDIKANTER?** Vi har rigtig mange dygtige og erfarne prædikanter. Vi sætter enormt pris på de mange timer, de bruger, og også på den store fremgang af antallet af prædikanter, som er opnået igennem de sidste 25 år. Desværre må vi konstatere, at gennemsnitsalderen også er stigende, og derfor er der brug for et fornyet fokus på, hvordan vi kan blive bedre til at kalde unge og yngre prædikanter. Herunder også at overveje behovet for en uforpligtende "mellemstation", hvor man kan få erfaringer uden at sige ja til et endeligt kald som prædikant. Hvordan bliver vi bedre til at hjælpe nye prædikanter godt på vej? LS har nedsat et arbejdsudvalg bestående af folk fra afdelingerne, unge prædikanter m.m., som skal arbejde med at finde nye veje og give inspiration til afdelingerne i det spørgsmål.
- d) **SKYLD OG SKAM:** På vores Lærerådsmøde satte vi også fokus på temaet "skyld og skam". Vi er gode til at forkynde om, hvad det vil sige at være skyldig og frelst af nåde, men vi er ikke lige så gode til tale til dem, der sidder med følelsen af skam. Nogle gange kan tilhøreren ikke høre evangeliet, fordi skammen blokerer, og nogle gange kan vi i iver i forkyndelsen af lov og evangelium fejlagtigt efterlade tilhøreren der, hvor vedkommende ikke oplever, at vedkommende har nogen værdi i Guds øjne. Det er netop, fordi vi har værdi, at Gud ofrede sin eneste søn, og han gjorde det, mens vi endnu var syndere. Vi har al mulig grund til at skamme os over vores synd, vores fald, vores syndige hjerte, syndens spor i vores liv, osv., men vi har ingen grund til at føle os værdiløse, for således elskede Gud verden. Vi skal modarbejde, at mennesker i LM bliver mere bange for fællesskabets dom end Guds dom. Derudover er der mange andre grunde til, at mennesker oplever skam og føler sig forkerte. Mere end noget andet kæmper den almindelige dansker med skamfølelse, så netop her kan vi møde den ikke-kristne med et glædeligt budskab – du har værdi, du er elskværdig, du er værd at redde, du er værd at frelse – uanset hvad du skammer dig over. Flere initiativer er sat i værk og udfoldes i nærmeste fremtid, men vi må ikke slippe fokus på dette tema.

2) MISSION.

- a) **FORANDRE FOR AT BEVARE:** Ved denne generalforsamling er det 5 år siden, at vi besluttede at holde en pause med strukturdrøftelser og sætte fokus på mission. Vi er naturligvis langt fra færdige med at styrke missionsindsatsen, men alligevel er det på sin plads at stikke en finger i jorden og få en fornemmelse af vores behov.

Inden beslutningen for 5 år siden handlede det især om de 2 primære menighedsspor i vores bevægelse og behov for nye løsninger især for at imødekomme dem, der havde behov for et tredje alternativ. Løbende samtaler med afdelingerne viser, at der fundet løsninger på personlige behov, og derfor vurderer jeg, at det ikke er der, vi har behov for fornyet fokus.

Derimod kan vi spørge os selv, om vores struktur trænger til et eftersyn, hvor vi bl.a. genovervejer, om vi har for mange styrelser og udvalg i forhold til de opgaver, der skal løftes – eller om nogle af dem kan gøres mindre for at frigøre resurser til andre opgaver lokalt, nationalt, internationalt eller til bare til hverdagen, sine nærmeste og sin næste.

Hvordan styrker vi kontakt, informationsflow og ejerskab til det nationale og det internationale arbejde med det lokale arbejde? Hvordan styrker vi fællesskabet, undervisning, erfaringsudveksling og samarbejde? Vi har gode erfaringer med landsmøde, rådsmøde, generalforsamling og læreråd – især landsmøde og rådsmøde, hvor der er den direkte kontakt mellem det lokale arbejde og LM's landsledelse. I Norge (NLM) har man f.eks. generalforsamling hvert 3. år og har slået landsmøde, rådsmøde og generalforsamling sammen til en begivenhed. Er der andre modeller for at samle os på landsplan?

På afdelingsmøder og lokale generalforsamlinger har LM's almindelige medlemmer direkte indflydelse på valg og beslutninger. Skal vi arbejde i den retning på landsplan? Eller skal vi arbejde i retning af, at der fremadrettet også er lokale repræsentanter fra hver forsamling og afdelingsstyrelser til vores generalforsamling?

I nogle afdelinger er det en udfordring at finde folk til ledelsen af afdelingens arbejde, herunder lejrarbejde, bibelcamping, kaldelse af prædikanter & prædikantpleje, væresteder, genbrug, o.l. Skal der være plads til andre måder at tage vare på de områder, andre modeller for ledelsen af en afdeling og valgfrihed til at gøre det på flere forskellige måder?

LM er gennem årtier blevet mindre, end vi har været, og der er færre unge. Det betyder også, at vores rekrutteringspotentiale er skrumpet ind. Det vil sætte sig spor i, hvor meget struktur vi magter at opretholde. Der er mange forskellige grunde til det – samfundet har forandret sig, begge forældre er udearbejdende, færre børn fødes, mere velfærd, flere skilsmisser, frafald, debatter, manglende kærlighed mellem brødrene, græsset er grønnere andre steder, mere indadvendthed, ikke tilstrækkelige relationer, mindre mission, mindre bøn, mindre Jesusglæde, mm.

Vores vedtægter er kun et stillads, og der er intet eviggyldigt over vores nuværende model. Vi vil kun "forandre for at bevare", for vores formål, grundlag, kerneværdier og pejlemærker er ikke til debat – det skal bevares. Men vi vil gerne drøfte, om noget kan gøres anderledes eller

bedre. Det er ikke sikkert, at der skal radikale og store forandringer til. Det vigtige er, at vi får input til, hvor skoen trykker, og hvor der er potentialer. Når vi er enige om det, kan vi også sammen finde løsningerne. Vi skal huske, at et stillads aldrig formår at bevare det, som er uforanderligt, det gør kun forkyndelsen. Vi kan ikke beskytte det gennem vedtægter. Et stillads formår kun at styrke og skabe en orden i relationerne, samarbejdet, kommandovejene og kommunikationen.

Hvad tænker medlemmerne af GF? Er der gode idéer til en afklaringsproces af behov og identifikationer af muligheder for forandring?

- b) FAMILIEKONSULENT:** Endeligt kan vi efter et mangeårigt italesat behov etablere en projektstilling pga. øgede arvemidler.

Der er behov for styrkelse af indsatsen i forhold til at opretholde vores forlovelsessamtaler, men også for at fremme det sunde ægteskab og familieliv og styrke indsatsen hos dem, der er blevet alene ved skilsmisse eller ægtefællens død og måske desuden står som alene-forælder. Vi skal også tage os af og favne dem, som af forskellige grunde lever livet som single.

Endelig er det vigtigt med en styrkelse af indsatsen i forhold til kønsidentitet og seksualitet, hvor nogle bøvler med deres identitet, nogle har været udsat for misbrug, og mange bøvler med forbudte længsler og pornografi, ikke bare i ungdommen, men hele livet.

Vi skal være bedre til at være hinandens næste på hele dette område – gennem tydelighed, inspiration, undervisning, sjælesorg, gensidig forståelse, nærvær og omsorg, ja, praktisere bibeltroskab med kærligheden som fortegn.

- c) ANSÆTTELSE AF EVANGELIST:** Gud har også lagt til rette for os, at vi kan ansætte den første evangelist i mange år i LM, hvis opgave ikke bliver at facilitere i menighedsarbejdet eller at være prædikant, men at sprede evangeliet og selv være i direkte kontakt med ikke-kristne, d.v.s. møde dem i deres hverdag og være nærværende i deres liv. Der bliver tale om en 3-årig projektstilling med grønlandere i Danmark som målgruppe.

Det er mit håb, at vi i de kommende år får mulighed for at ansætte endnu flere, både mænd og kvinder, der bliver "hands-on" evangelister over for konkrete målgrupper, diakonale behov og geografiske muligheder. Det er ikke bare et mål, at disse må nå mennesker med evangeliet, og gøre gavn i konkrete menneskers liv, men også at de bliver forbilleder og til inspiration for den almindelige LM'er, både inden for og uden for LM's forsamlinger.

- d) MEDLEMSUDVIKLING 1993-2018:** I jubilæumsmagasinet valgte vi at se på de sidste 25 års udvikling i LM fra et afdelingsperspektiv for at se tingene på et lidt overordnet plan, og fordi vi traditionelt ved jubilæer har set på det lokalhistoriske. Der er mange ting at glæde sig over, men der et sted, hvor skoen for alvor trykker. Vi er i dag ca. 4.500 voksne (inkl. ca. 750 LMU'ere). Gennemgående for denne gruppe er, at vi toppede for 25 år siden og siden er gået tilbage – særligt alvorligt er imidlertid, at antallet er unge i denne periode er halveret i de 4 største afdelinger, og børnearbejdet er i samme periode igen blevet halveret i forhold til de første 25 år. Det er absolut den største udfordring, som vores afdelinger står med for tiden – alt andet blegner i forhold til det.

Interessant er, at i løbet af de sidste 25 år har de samme afdelinger i gennemsnit fordoblet antallet af prædikanter. Konklusionen må dermed firkantet være, at det ikke er værktøjet til at ændre udviklingen. Der skal noget andet og mere til. Det er heller ikke den rigtige fortælling, at det alene skyldes, at unge forlader os. Det vigtige er ikke, at vi får placeret skyld, men at vi tager ansvar. Vi vil ikke acceptere, at det går tilbage. De unge vil os mere i dag, end de ville os for 25 år siden. Hvis vi ikke straks tager fat, tænker alternativt, er nærværende, og deler liv og erfaring, så taber vi et gunstigt øjeblik på jorden. Det handler ikke bare om at være "indadvendt" mod de unge, vi allerede har, men det handler også om at få drevet målrettet mission blandt børn og unge – genovervej bl.a. tidligere volontørordninger for unge i DK. Punktet vil være det andet hovedpunkt på Rådsmødet 2019.

- e) **ALLETIDERS INTERNATIONALE MISSION:** Det er spændende at følge vores udsendte medarbejdere, og hvordan de gør en forskel. Tænk sig, at Soma Biblia den største distributør af kristen litteratur ikke bare i Tanzania, men i Østafrika – de seneste år mere end 175.000 bibler og langt over 300.000 stykker anden litteratur – det er svimlende at tænke på, hvor mange menneskers liv det har indflydelse på. Bogvolontøren Nikolai Bach-Svendsen fortæller, "*at folk nærmest river dem ud af hænderne på os, for derefter at sætte sig til at læse dem med det samme*", da han uddelte Johannesevangeliet og andre traktater. Volontøren Caroline i Cambodja fortæller om kvinden Serey, der har haft mange problemer på hjemmefronten og nærer stort had til sin familie, men nu vidner om, hvordan hun gennem Jesus har lært at elske sin familie, og hvis største ønske er at leve sit liv for Jesus. I Tanzania forandrer evangeliet kvinders liv, Stine og Rasmus Roager fortæller: "*Vi var ikke klar over, hvor stort og overraskende et vidnesbyrd det var for masaierne, at piger og drenge er ligeværdige for Gud*", og afslutter med en glæde over, at Gud lægger de rette ord i deres mund: "*Det er da fantastisk. Al ære til Gud*". Roar Steffensen fortæller, hvordan han næsten oplever et pinse-sprogunder, når hans undervisnings-video bliver talt på quechua (inka-sprog), og fortæller, hvordan disse videoer via YouTube blev tilgængelig for en præst i Bogotá i Colombia, som derfor brød med sin liberale synode, og det fører til, at kirken i Peru nu sender missionærer dertil. Fantastisk, hvordan vores medarbejders arbejde bliver til mere mission og udsendelse af missionærer af dem, vi virker i blandt. Fra Noreas mediemissionsarbejde hører vi om muslimeren Ali, at da han fortæller sin familie, at han var blevet en kristen, var hans egen mors første kommentar: "*Det havde været bedre, hvis du havde begået selvmord*". Faktisk havde han, trods rod i en meget religiøs islamisk familie, følt en tomhed indeni, der fik ham til at lægge afstand og søge svar inden for andre strømninger, men hver ny retning ledte ham kun til et endnu mørkere sted, og til sidst så han kun én udvej, selvmord. Heldigvis mislykkede det, han flygtede til en større by, fandt ind i en kirke og blev en kristen. Nu kan han ikke lade være med at dele evangeliet. Da han fandt ud af, at denne større by havde en kristen radiostation, som virkede i 4 forskellige byer og nåede 14 millioner mennesker, vidste han, at det var her, han skulle virke. Tænk sig, at vi har mulighed for at støtte et arbejde, der når så mange muslimer med evangeliet. Sørg for, at den gode historie om det, vi når i vores internationale arbejde, bliver fortalt i LM's forsamlinger, bliver til et kald, enten til selv at rejse ud, til at støtte økonomisk. Sørg for, at vores internationale arbejde fylder i vores bønsliv.
- f) **UDSENDELSESFESTER:** Det er ikke blevet til så mange udsendelsesfester i det forløbne år, men det har været en glæde at kunne sende 1 ny enhed til Cambodja – Monica & Simon Kronborg (april 2018). Ellers har vi kunnet glæde os over at ansætte nye, som vi senere får lov til at sende ud.

Til sidst en stor tak til alle frivillige og ansatte i Danmark, rundt i missionslandene og ved Norea Mediemission. Tak til alle prædikanter, præster, styrelsesmedlemmer og LMBU-medarbejdere; lejrarbejdet; bibelcamping; musikarbejdet; væresteder; det tværkulturelle arbejde; genbrugsarbejdet; plejehjem og lokalradioer. Tak til frivillige og ansatte i Tro & Mission, Budskabet, LogosMedia/Lohse, bogsalg, hjemmesider og lokale afdelingsblade. Tak til alle ansatte og frivillige på højskolen, vores efterskoler, friskoler, børnehaver & legestuer.

Tak til det daglige ledelsesteam (Søren, Carsten & Johnny) og resten af teamet på sekretariatet – for jeres store arbejdsindsats, jeres støtte omkring vores arbejde, jeres administration og daglige ledelse af LM og for alt, hvad I må stå model til og finde vej i. Tak til Landsstyrelsen for fællesskabet, samarbejdet, medleven og store personlige ofre for et omfattende stykke arbejde og i tjenesten for Herren.

Det er min bøn, at I alle må finde jeres glæde i Jesus og hente ny frimodighed fra ham i det, som han har kaldet jer til – *”og du, mit barn, vær stærk ved nåden i Kristus Jesus”* (2 Tim 2,1).

Henrik P. Jensen

Landsformand, LM's generalforsamling 2018